Muharem OMEROVIĆ

NA LEĐIMA VJETRA

Recenzenti:
Dr Zorica TURJAČANIN
Savo PETROVIĆ, novinar

Lektor:
Stipo KLJAJIĆ

Urednik:
Mirko JELEČ

Redakcioni odbor:
Mirko JELEČ, Pavle STANIŠIĆ,
Nada SOFRENIĆ, Esad ZGODIĆ

Ilustracije za ovu knjigu izradila:

Zlata BILIĆ

Muharem OMEROVIĆ

NA LEĐIMA VJETRA

pjesme za djecu

KNJIŽEVNI KLUB »IVO ANDRIĆ«
DOBOJ, 1984.

SADRŽAJ

Počast 7
Uspavanka 8
U krevetiću 10
Prvi koraci 11
Za sve mame svijeta 12
Slika moga brata 13
Mirna 14
Pred spavanje 15
Na leđima vjetra 16
Tajna srca 18
Zarobljene želje 19
Za ljubav treba 20
Od ljekara 22
Stub betonski 23
Kad mama iza tri 24
Tata, mama i crtani 26
Bakin ukras 27
Dvije drugarice 28
Zaboravni djeda 30
Ocjene 31
Ponos kuće Jović 32
Vrijedni Huso 34
Soliterski majstori 35
U jednoj kući 36
Pitanje pekarima 38
Niotkuda glasa 39
Topli jezičak 40
Sandale za sto nogu 41
Učenje 42
Pekmez braco 43
Svrakopis 44
U Prišilandiji 46
Iglene uši 47
Zemljina grba 48
Prvi let 49
Gradskom golubu 50
Cvijet na cesti 52
Dvoboj 53
Rep dugačak 54
Đače i mače 55
Nesretni mačak 56
Pravi gusak 57
Lija oko vrata 58
U zoo vrtu 59
Čičak drug 60
Jedina želja 61
Suza oblakova 62
Oblak kiše 64
Kad list kisne 65
Ja snjegoljubac 66
Plavo pismo 67
Slikanje 68
Žuri polako 69
U parku 70
Godine 72

POČAST

Svi neka se dignu na noge,
a neka za noćas ostave san;
ustati treba uz počasti mnoge
jer se rodio sunčani dan.

A kakve počasti odati treba
dosadnim, kišnim danima?
O njima neću da govorim
kiša me uopšte ne zanima!

USPAVANKA

Kome ona uspavanka
pod prozorom što se čuje?
To u bašti breza šumi,
jedno dijete uspavljuje.

A sutra će u svitanje,
kada istok sav zarudi,
sa bijelih grana breze
ptica dijete da probudi.

U KREVETIĆU

Zaspao nestaško mali
mirno — kao bubica
uz lice snježno, bijelo,
punačka spava ručica.

Uz njih igračka-medo
zapao u dubok san
dok tiho ode niz put
decembra studenog dan.

PRVI KORACI

Stao i ja na nožice
prvi puta ovog dana,
a preda mnom moja soba,
duga, duga — ko poljana.

Mama stala s druge strane,
ruke širi, zove mene,
a poda mnom moje noge
nesigurne — ko drvene.

Mama zove, a ja stojim.
Sam sa strahom bitku bijem.
Onda sjednem. Šta ću bolje?
Išao bih, al ne smijem.

ZA SVE MAME SVIJETA

Ne mora se čekati
na dolazak ljeta
pa da vidiš cvijet
da u polju cvjeta.

U vrtiću dječijem
sve cvijet do cvijeta,
sve ukrasi nježni
za sve mame svijeta.

SLIKA MOGA BRATA

Metar i žilet tako je
velik.
zdravlje mu dobro, zdrav je
ko čelik.

Mornarsku maju svo ljeto
nosa,
pola mu lica sakrila
kosa.

Kad dođe juli i topli
dani
flastere nosa ko kofer
strani.

Svakom je psetu iskreni
drugar,
noge mu bose crne ko
ugar.

I eto vam slike moga brata
i bez foto-aparata.

MIRNA

Ko joj dade ime MIRNA
kad je đavo nad đavlima
kao da je od rođenja
drugovala s vjetrovima.

Ko joj dade ime MIRNA
kad je živa čigra mala,
da joj nije brzih nogu,
na glavi bi prohodala.

PRED SPAVANJE

Svašta Maja izmišlja
negdje oko devet
samo kako ne bi
morala u krevet.

Do ponoć da sjedi
Maja dala sve bi,
a sutra je grmljavina
probudila ne bi.

Prije biste medu
usred zime digli,
prije biste vulkan
probuditi stigli . . .

. . . nego Maju ujutro
kad joj pada glava
i kad silno želi
da još malo spava.

NA LEĐIMA VJETRA

Sve klikere ja bih dao
kad bih samo dočekao
da zajašem leđa vjetra
kilometar i tri metra.

Da ga jašem kao ata!
Da mi bude konj ko tata!
Da mi bude konj ko djeda!
A djed malo neka gleda.

Neka gleda i nek maše
dok na vjetru unuk jaše.

TAJNA SRCA

Izviđač sam od malena
otkad sam na noge stao,
ma i prije to sam posto —
čim sam kućom propuzao.

Pronalazim — bez kompasa
u podrumskoj strašnoj tami
i gdje visi suho meso,
i gdje tegla slatka čami.

Još pronaći ono moram
o čem srce noću sniva,
a šta je to pojma nemam,
još mi srce tajnu skriva.

ZAROBLJENE ŽELJE

U dječjoj sobi tiho.
U njedrima jednog mraka
kuca srce zidnog sata,
kuca srce u dječaka.

A u srcu tog dječaka,
što proteže ruke sneno,
kao ptica u kavezu
DEVET želja zarobljeno.

Ne budi ga, bučni grade,
nek proteže ruke snene,
neka sanja, u snu želje
često budu ostvarene.

ZA LJUBAV TREBA

Za ljubav treba jedan dječak
i jedna Vesna s mašnom u kosi;
za ljubav treba klupa u parku
i jedan poštar da pisma nosi.

Za ljubav treba zaljubljen biti,
imati svoje parče neba,
za ljubav onu istinsku, ranu,
prvo i prvo Vesna treba.

A klupu samu i parče neba
naći ćeš lako u svijetu tijesnu,
a i poštar sam će ti doći
samo ti treba da nađeš Vesnu.

OD LJEKARA

Nježno, kao kristalnu vazu,
nosila mama svoju mazu.

Nosila tako, kao da je
sa pologa nosila jaje.

Kao da nosi sijalicu,
ili da nosi kolibri pticu,

nosila u tom jesenjem danu
kao kapljicu vode na dlanu.

I sve to tako nosila Dara
ćerkicu svoju od ljekara.

STUB BETONSKI

Je li OTAC drven kolac,
tvrda srca ko čvor daske?
Nije svaki otac glumac
da se krije iza maske.

OTAC — ali onaj pravi —
rijetko da je drven koji,
OTAC — to je stub betonski
na kom cijela kuća stoji.

Oko OCA — oko stuba
koraka još uvijek čila
kao bršljan oko stabla
i majka je ruke svila.

KAD MAMA IZA TRI

Kad iza tri mama dođe sa posla,
sa dva cekera kada stigne,
ona snagu još ogromnu ima
da kuću cijelu na noge digne.

Kad iza tri mama dođe sa posla,
njene ruke ko ptice lete,
ne znaju ruke za šta će prije
da li za šerpu, ili za dijete.

Kad iza tri mama dođe sa posla,
njene su ruke brze — ko tane
i nema toga da desna radi
a da lijeva malo stane.

A kada tata dođe sa posla,
to vam je tako od pamtivijeka,
on u fotelji novine čita
dok ručak čeka.

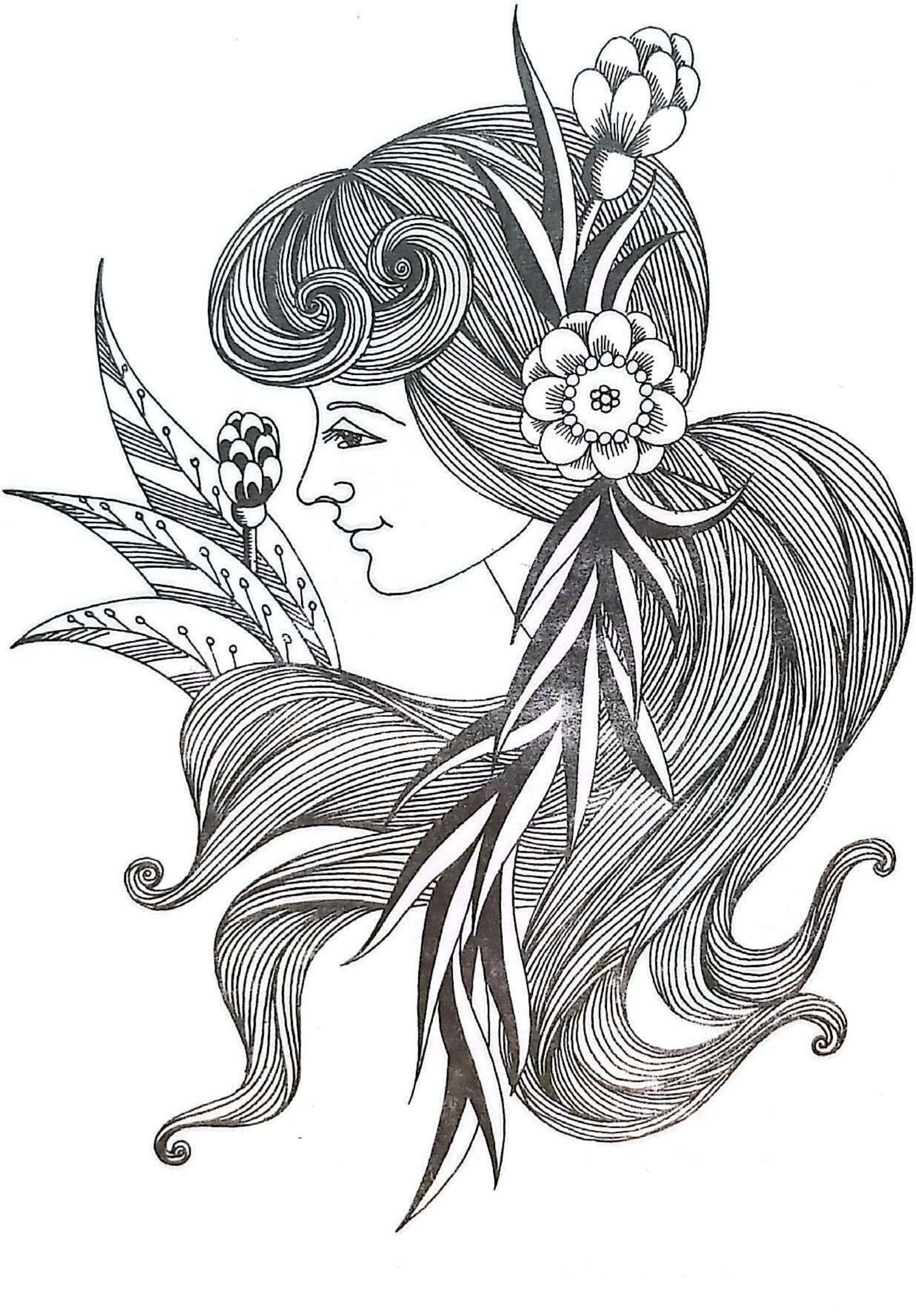

TATE, MAME I CRTANI

Mamin tata zaćuti, prekida sve priče
i dok traju crtani, ni prstom ne miče.

I mamina mama, ta dobrota sušta,
samo zbog glavobolje crtane propušta.

Ni moj tata nema crtanima mane
sve poslove odloži da gleda crtane.

Mama suđe ispire pa i ona stane,
izmakne se ustranu da vidi crtane.

Samo mene nema. Vani sam, ko čigra,
volim i ja crtane, al mi draža igra.

BAKIN UKRAS

Skide baka ženski ukras,
od bisera dvije struke,
Ni prstena više nema,
UNUKE joj pune ruke.

Leži struka od bisera,
jer u danu nema sata
da ručice UNUKINE
nisu baki oko vrata.

Skide baka dva ukrasa
da ih malo zaboravi.
UNUČICA u naručju
sad je bakin ukras pravi.

DVIJE DRUGARICE

Unuku dok je u šetnju vodila,
baka se naprosto preporodila,
živo se u parku igrala starica
a unuka joj bila drugarica.

Onda u kredu gledala mala
dok je baka školu crtala,
pa su njih dvije, ko dvije male,
sate i sate škole igrale.

Rano se baka snovima predala
taj dan crtane nije gledala,
i samo što LAKU NOĆ unuci reče,
zaspa baka u šest uveče.

ZABORAVNI DJEDA

Išao djeda u kupovinu
prije dva-tri kišna dana,
a kada se starac vratio kući,
stigao mokar bez kišobrana.

Otišo djeda opet za poslom,
narav mu vrijedna ne da mira,
išao neki dan struju da plati
a kući stigao bez šešira.

I ta njegova zaboravnost
ima u sebi puno čari,
pogotovo kad on odmahne rukom
i javno prizna: — Stari se, stari.

OCJENE

Podsjeća me PETICA na klimavu vladu —
svakog školskog časa sklona je padu.

Vrlo dobre ocjene ne padaju s neba
za ČETVORKU stolicu zagrijati treba.

za bistre a lijene i one bez volje
od ocjene TROJKE nigdje nema bolje.

DVOJKA kao ocjena samo je za one
koji slave nerad a vole poklone.

A namjerno neću pominjati KECA
jer ga u školama ne vole ni djeca.

PONOS KUĆE JOVIĆ

Došao tata, došla i mama,
došao djedica, stigla i baka
da se raspitaju u školi
za svoga đaka prvaka.

Saznala mama, čula baka
doznao tata, dočuo djeda
da je sin i unuk njihov
učenik da se stane pa gleda.

I tata i mama, baka i djeda,
kao ličnosti od časti i slave,
ponosni na svoga unuka i sina,
visoko ulicom podigli glave.

A sinčina ko curica,
od svih glavu dig'o manje
a pametan da se priča
da kroz rukav sipa znanje.

VRIJEDNI HUSO

Na kraj školske godine
Huso bio vrijedan
stolicu je zagrijao
— a dobio jedan.

Od lekcije nije
znao ma ni riječ
jer je klupu zagrijao
— držeći uz peć.

SOLITERSKI MAJSTORI

U jesen zamakli dani.
Svuda — oblaci sivi samo,
odozdo čuje se glas:
Ki-šo-bra-ne po-pra-vlja-mo!

Krišom se prozor otvara,
glavica tu i tamo,
za glasom glasića deset:
Ki-šo-bra-ne po-pra-vlja-mo!

Sjuriše djeca dole,
odzvanja na sve strane,
viče i majstor i djeca:
Po-pra-vlja-mo ki-šo-bra-ne!

U JEDNOJ KUĆI

U jednoj kući u sred grada
žive: Željko, tata i mama;
u istoj kući, samo sprat niže,
živi i jedna bakica sama.

U toj kući na trećem spratu
stanuje neki smrknuti čiko;
koliko znam, njemu još nikad
u goste nije došao niko.

U istoj kući u sred grada
i podrum svoje stanare ima:
u njemu evo već čitav mjesec
živi mačka s mačićima.

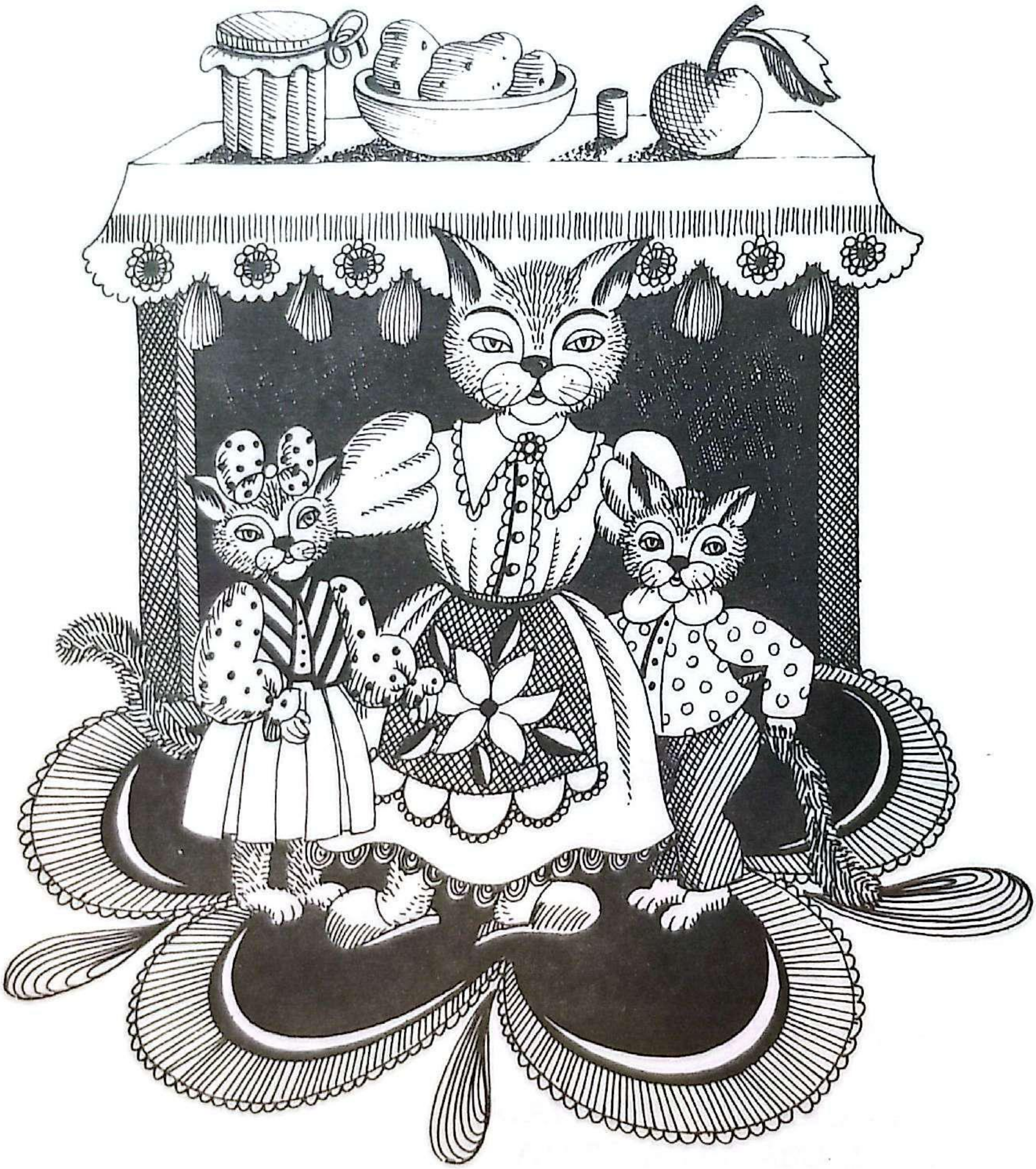

PITANJE PEKARIMA

ŠTO RUMENA VEKNA SVAKA
NEMA VIŠE OKRAJAKA?

KAD OKRAJAK HOĆE TATA,
HOĆE OBA MOJA BRATA!

HOĆE MAMA! HOĆU JA!
ŠTO SU ONDA SAMO DVA?

NIOTKUDA GLASA

Niotkuda pisma!
Ne voli me niko!
Na dosadne dane
prosto sam naviko.

Ni čestitke niotkud!
Ni karte dopisne!
Razglednice nema,
to je da se svisne!

Da list pisma dođe,
samo jedna strana,
čitao bih stranu
cijelih sedam dana.

TOPLI JEZIČAK

Vatra se ne boji
čak ni zime velike;
ona zimi plazi
plamene jezike.

A kad vatra zaspi
na ugarku mrkom,
u sobi će zima
da se stvori trkom.

Da se stvori hitro
da vidi jezičak,
što ga pred svoj sanak
plazio plamičak.

SANDALE ZA STO NOGU

Ispod ulaznih vrata, neki dan,
došla stonoga u dućan
da traži za svoje noge male
cipelice ili sandale.

Pronađe za nju prodavac Mimo
najmanje sandale što je im'o
pa iako sandala bi pomala,
cijela je stonoga u nju stala.

Onda se glavni prodavac Pavao
ljubazno stonogi izvinjavao:
— Izvinite, primite isprike mnoge,
što nemamo ništa za vaše noge.

UČENJE

Tokom polugodišta,
šest mjeseci barem,
učio sam kravu
da kaže Mu-harem.

I krava se trudila!
I ko niko mučila,
al je samo ono: Mu-uuu
uspješno naučila.

I dan danas ona
uporno se bori
da mi ime kaže,
da ga izgovori.

Shvatio sam kasno,
kad su prošli dani,
kravama ne leži
jezik inostrani.

PEKMEZ BRACO

Nek samo kihne iz čista
mira,
može to biti i mjesec
maj,
on će u ljeto ko usred
zime
sa limunom da pije
čaj.

Nek samo nogom bućne u
vodu,
nek skvasi rukav na
odijelu
PEKMEZ BRACO odleži
svoje
ni manje ni više sedmicu
cijelu.

Neka ga napadne
kijavica
on će se odmah junački
predati,
on jako voli da se
pekmezi
a pekmez očima ne voli
gledati.

SVRAKOPIS

Desilo se nekom đaku
da na putu nađe svraku.

Ponese on svraku kući
da SVRAKOPIS od nje uči.

Sad — što piše slova tak'a
da je svako kao kvaka —
sve je kriva ona svraka.

U PRIŠILANDIJI

U zemlji Prišilandiji,
koja ni slična nije Holandiji,
djeci, dok snove snivaju,
nadimke razne prišivaju.
Ponekad gorke, nekada slatke,
počesto duge, porijetko kratke.

U toj zemlji Prišilandiji,
koja ni susjed nije Holandiji,
za čas, bez igle i konca,
nadimak prišiju uz osnovca,
i tamo svako od đaka
ima na tuce nadimaka.

U dalekoj zemlji Prišilandiji
za koju se i ne zna u Holandiji,
svako je nazvan Ženski Petko
ko je sa dvije curice šetko.
A kada sam ono bio mali
i mene u školi tako su zvali.

IGLENE UŠI

Iglene uši još nisu čule
da majka glas povisi jače
kada sinu vragolanu
u noć kasnu krpi hlače.

I još jednu želju nikad
nisu čule bubne opne
— da je neko poželio
na vrh igle da se popne.

ZEMLJINA GRBA

Zemlja grbu ima
tešku bezbroj tona.
Ako meni ne vjeruješ
pogledaj iz aviona.

Ako opet ne vjeruješ,
popni se na Ande
jer Zemljina grba
počinje odande.

PRVI LET

To vidjeli — znam da niste,
svrače mlado na sred piste.

Jutros ga spustilo drvo
da vidi uzletanje prvo.

Kontrolni toranj odlaže taj let,
ne može svrače u bijeli svijet.

Uzalud volja jača od čelika,
krila još nisu bila velika.

GRADSKOM GOLUBU

Rastu zgrade svakog dana
i sve rastu bez tavana.

Žao mi te, golubane,
što u kišne kisneš dane.

Gledaju te moje oči,
gledaju te bez pomoći.

Imam želju, jednu vruću:
sazidaću na sprat kuću.

Cijeli tavan za vas biće
i za vaše golubiće.

CVIJET NA CESTI

Na komadić hljeba meka
sleti jato sa crepova.
Na asfaltu niče cvijet,
latice mu od repova.

Kljucalo se brzo, brzo,
kad komada hljeba nesta,
digoše se golubovi
i bez cvijeta osta cesta.

DVOBOJ

— PUŽ, PUŽ, pusti rogove!
Viču djeca pored vode.
To rogove pužu mame
sa jarićem da se bode.

A puž glavu ne pomalja,
ne tiče se njega kao,
u najdublje ćoše kuće
od straha se zavukao.

Mudar pužić, ko sudija,
nije da ga drži trema,
ali i on svoje znade —
ŠUT s ROGATIM šanse nema.

REP DUGAČAK

Upitao kravu mačak:
— Šta će tebi rep dugačak?

— Za vrijeme ljeta suha
on razgoni jata muha.

Od dosadnih rep me štiti,
u to ću te uvjeriti!

Tako reče krava juče
pa mačora repom puče,

da su mačku — to mu treba,
zaiskrile zvijezde s neba.

ĐAČE I MAČE

Idu skupa iz škole
jedno đače, drugo đače,
kad — uz jedan zid
skupilo se mače.

Prvo đače podivljalo,
baš ko divlji ris,
kraj mačeta zacupkalo:
— Pis! Pis, mače, pis!

Drugo đače tepalo,
kraj mačeta stalo,
polagano čučnulo,
mače milovalo.

Idu đaci iz škole,
ono drugo đače
na leđima torbak nosi,
u naručju mače.

NESRETNI MAČAK

Venuo mačak žuti
patio, delija stara,
ovamo mačak i jezik mačiji,
a ovamo glava — ko u BUMBARA.

Kopnio mačak ko snijeg kasni
u dvorištu rodnog doma,
ovamo mačak i jezik mačiji
ovamo glavurda — ko u SOMA.

Patio mačak, pomišljo na sve,
čak — da se baci pod autobus,
ovamo mačak i jezik mačiji
ovamo glava — ko školski GLOBUS.

Patio mačak zbog velike glave,
a spale mu s duše brige mnoge
kada je vidio da jedna maca
za njim, glavatim, polomi noge.

PRAVI GUSAK

Onaj djedov gusan
baš je gusak pravi!
Oko kuće šetka
i važan se pravi.

Obavezno taj me
oko kuće vija,
nikako da zapamti
da sam djedov i ja!

Dobiće on svoje
što juri osnovca,
još će sutra gusan
da viri iz lonca!

Ne, ne! Ne da djeda!
Zašto jedna mana
da u lonac otjera
najboljeg gusana!?

LIJA OKO VRATA

DA JE MUDRA LIJA
MUDROST LIJE ZNALA,
ONA BI SE SVOGA
KRZNA NANOSALA.

A OVAKO KRZNO
NOSA JEDNA TETA
DOK U HLADNE DANE
UZ IZLOGE ŠETA.

U ZOO VRTU

Do rajskog pauna plotaš ćuran stao,
dotrčao čuvar pa ga potjerao.

Zaurlao čuvar ko ranjeni lav,
pa postao crven, pa postao plav.

Iznad glave čuvara mahala je ruka:
— Ćuran uz pauna, to je cijela bruka!

Iz ovoga vrta da se gubiš smjesta,
za ćurane ovdje nema radnog mjesta!

ČIČAK DRUG

Dosadno je biti čičak
i živjeti život dug,
jer jedino nekoj ovci
možeš stalno biti drug.

A čičak je igre željan
više nego hrpe novca,
a šta će mu neko takav
ko je miran kao ovca.

JEDINA ŽELJA

Voljeli se svakim listom,
kako noću tako danom,
voljeli se — lozu spleli
grlili se svakom granom.

VOLJELI SE, SVAKA ČAST:
JEDAN BRŠLJAN — JEDAN HRAST.

Voljeli se od malena
ko dva dobra prijatelja,
da ostanu nerazdvojni,
jedina im bila želja.

SUZA OBLAKOVA

Šetao oblak nebom
nad stare novine stao,
vjetar mu list okrenuo
oblak je nešto čitao.

U stvari, čitao priču.
Priča ga silno ganula,
na žute listove novina
suza iz neba kanula.

OBLAK KIŠE

Kao slatke kolačiće
OBLAK jeo oblačiće.

Kao veš u veš-mašinu
trp'o ih u trbušinu.

I pojede za početak
oblačića tridesetak.

A do kraja jela
još četiri bijela,

i četiri siva
smaza iznad njiva.

Ko nevrijeme OBLAK stao
otežao,
odebljao,
na stada što dole pasu
ko iz kabla kišu sasu.

KAD LIST KISNE

Kada list na kiši kisne,
dođe mu da lijepo SVISNE,
dođe mu da nekud zbriše
od dosadne, duge kiše.

Jest, da zbriše, ali kuda
kad ne može nikud s duda!

JA SNJEGOLJUBAC

NE PRIZNAJEM:
GUSARA bez broda,
KUĆU bez poda,
ŠUMARA bez šume,
BICIKL bez gume,
NEBO bez zvijezda,
PTICU bez gnijezda,
LJETO bez sunca,
bez vode GNJURCA,
ŠPANIJU bez bikova,
ni CIRKUS bez trikova,
ni ovu ZIMU ja, prije svega,
ne priznajem jer nema snijega!

PLAVO PISMO

Zima bila, snijeg sipao.
Sve se stislo na svijetu,
od zime se tresla pisma
u poštanskom sandučetu.

Samo jednom plavom pismu
ma ni trena zima ne bi,
nosilo je najtoplijih
STO pozdrava baš u sebi.

Ide ono u daljine,
pozdravi su u njem skriti,
od pozdrava tako toplih
i tati će toplo biti.

SLIKANJE

Slikali se danas
iz ulice moje
pa svuda po snijegu
slike djece stoje.

Na bijelom snijegu
svako sliku ima,
aparatom bijelim
slikala ih zima.

A besplatno sliku
svako može steći,
samo hrabro treba
u snijeg dubok leći.

ŽURI POLAKO

U svijetu nema toga sata
kome se niko obratio nije,
da nekad stane, da uspori,
ili da vrijeme dođe prije.

Znam da sam bezbroj puta
molio očima i bez glasa
kazaljke — da malo korak pruže
u susret kraju ispitnog časa.

Znam da ću pod stare dane
moliti kazaljke pogledom svojim
da vrijeme polako, polako ide
staračkim hodom, korakom mojim.

U PARKU

Sjedi čiča Stevan do cvijeća na klupi,
a na cvijetu jednom leptir krila skupi.

Na toj žutoj stanici uze čašu snage
pa poleti iz parka u livade drage.

Prati čiča leptira kako leti čio,
do starosti i on je tako lagan bio.

GODINE

Teško je to opisati riječima
kako se godine NOSE na plećima.

Sa DESET godina ko perce letiš,
tereta nikakvog ne osjetiš.

I DVADESET godina teret je mali,
godine nosiš kao u šali.

Sa ČETRDESET, kada se negdje penješ,
ko stari voz uz brdo stenješ.

ŠEZDESET kada nosiš ljeta,
i kaput rođeni počne da smeta.

A OSAMDESET? Ko teška vreća
da ti je teretom savila pleća.

Sa STO godina svi smo na muci,
drhte i ruke i štap u ruci.

IZ RECENZIJE

Odmah da kažemo da je kritika preko Omerovićeve pjevanije prelazila uglavnom površno, u žurbi, bez sluha za njen zvuk, njenu duhovitost i jednostavnost, odjek autentičnih glasova djetinjstva.

Na sreću čitalačke i kritičke ocjene nisu išle ukorak. Čitaoci su bili hitriji i povjerljiviji prema ovom ljupkom pjevu iz kojeg zrači dobrota i blagost, čovjekoljublje i vedrina.

Omerović je širom otvorio prozore svoga srca i svoga stiha talasima nježnosti. U njegovom svijetu sve ima svoju ljepotu i smisao. Ljubav povezuje bića, predmete, životinje i bilje.

Pjesnikovom stvaralačkom temperamentu najviše odgovara lirska minijatura koja impresionira jednostavnošću slike, emocionalnim i ritmičkim sazvučjem jezika. Poznate slike, prelivene premazom subjektivnih osjećanja, zazvuče nekako novo, čisto i prijatno.

Omerović svojom pjesmom pred očima najmlađih široko otvara vrata vremena i života. On pjeva o prvim dječjim koracima kada se uzbuđenom mališanu soba čini kao beskonačna poljana koju treba prijeći da bi stiglo do raskriljenih majčinih ruku, pjeva o djetetu u porodici, o nestašlucima igre na leđima vjetra, neponovljivostima školskog života, o prvim nemirima i željama zarobljenim u snove, o Vesnama koje dolaze s ljubavlju, pjeva o stazama godina kojima nas život vodi, o tihim plamičcima djetinjstva koji se u čovjeku nikada ne gase.

Dr Zorica TURJAČANIN

IZ RECENZIJE

Četvrta zbirka pjesama za djecu koju pjesnik nudi pod poetičnim naslovom »Na leđima vjetra« donosi u najvećem dijelu svježije i snažnije stihove nego ranijih godina. To znači da je u svom stvaralaštvu Omerović napravio novi pomak ispisujući u svojim stihovima finu melodiku, živu ritmiku i neprestanu vedrinu. On, istina, ne otkriva nove teme i mogućnosti pjevanja za djecu. U strukturi Omerovićeve pjesme nema iznenađenja ni dosta novih motiva nego su to stihovi sa puno prozračnosti i lepršavosti, bogatstvom emocija i mašte, to su pjesme sa iskreno doživljenom ljepotom djetinjstva i čežnjom za njom. Pjesnik se u putovanjima kroz dječji svijet poistovjećuje sa djecom i uspješno u njima nalazi saputnike i sabesjednike.

Učini se način da su to poznati i prepoznatljivi stihovi, da smo ih već čuli i osjetili, ali što ih čitalac više iščitava to i utisak postaje snažniji: Omerović je osoben pjesnik, u svojim pjesmama on se obraća djeci školskog uzrasta toplo i nenametljivo, u prostore dječjeg življenja i pjevanja potpuno unosi sebe i starinske, vječite teme osvježava novim bojama.

Savo PETROVIĆ, novinar

Muharem OMEROVIĆ
NA LEĐIMA VJETRA

Izdavač:
KNJIŽEVNI KLUB »IVO ANDRIĆ« DOBOJ

Za izdavača:
Jozefina DAUTBEGOVIĆ

Tehnički urednik:
Savo PETROVIĆ

Štampa:
ŠRO »GRAFIČAR« DOBOJ,
Ismeta Kapetanovića 18

Za štampariju:
Simeun BUKEJLOVIĆ

Prema mišljenju Republičkog komiteta za obrazovanje, nauku, kulturu i fizičku kulturu SRBiH broj 02-413-78. od 24. jula 1984. godine ovo izdanje ne podliježe plaćanju poreza na promet.